

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 180/2024
12.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Тајане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Сање Чупић Маљковић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 63/23 од 16.05.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 619/23 од 22.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Сање Чупић Маљковић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 63/23 од 16.05.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 619/23 од 22.11.2023. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 63/23 од 16.05.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 619/23 од 22.11.2023. године одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Новом

Саду и браниоца окривљеног АА, адвоката Сање Чупић Маљковић а пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 63/23 од 16.05.2023. године је потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног, адвокат Сања Чупић Маљковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи или да исте укине или само одлуку другостепеног суда а списе предмета врати суду на поновни поступак пред потпуно измењеним саставом већа.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу (члан 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП)), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Сање Чупић Маљковић је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на тај начин што је окривљени оглашен кривим за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика иако према опису радње извршења која му је стављена на терет иста представља дисциплински преступ, с обзиром да је окривљени обавио разговор са оштећеним, након чега је сачинио службену белешку и издао потврду о привремено одузетим предметима, али исти новац није потрошио ни присвојио, већ само није испоштовао процедуру прописану Законом о полицији, те у конкретном случају како нема користи, а ни штете, то нема ни кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 359. став 1. Кривичног законика (КЗ) прописано је да кривично дело злоупотреба службеног положаја чини службено лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем границе свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог.

Дакле радња извршења кривичног дела из члана 359. став 1. КЗ садржи већи број алтернативно постављених радњи и може се састојати у искоришћавању службеног положаја и овлашћења, прекорачењу граница службеног овлашћења или невршењу службене дужности, а последица може бити прибављање себи или другом

физичком или правном лицу какве користи, другом наношење какве штете или се може огледати у тежој повреди права другог.

Из изреке побијане правноснажне пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, јер је у време и на месту ближе означеном у изреци пресуде „способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије извршење је хтео, те свестан да је његово дело забрањено, као службено лице невршењем своје службене дужности прибавио себи какву корист и другом нанео какву штету на тај начин што је као овлашћено службено лице... од оштећеног одузео новац у износу од 60.000,00 динара и сачинио потврду о привремено одузетим предметима... те поступио супротно налогу за извршење службеног задатка број ..., те наведено службено поступање није евидентирао у свом извештају о делатности за дан 05.05.2021. године, нити је привремено одузете предмете евидентирао и уписано у евиденцији која се води у ПУ ..., нити је исте сместио у сеф, на који начин је поступио и супротно Упутству о јединственом начину вођења евиденције привремено одузетих предмета 01 број 11822/19 од 29.10.2019. године, већ је одузети новац задржао за себе, на који начин је невршењем своје службене дужности оштећеном нанео штету у износу од 60.000,00 динара, а себи прибавио противправну имовинску корист у наведеном износу“.

Имајући у виду наведено, по оцени овога суда из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим и то како објективна која се односе на радњу окривљеног који је невршењем своје службене дужности након предаје новца од стране оштећеног, те сачињавањем службене белешке и потврде о привремено одузетим предметима, није поступио сходно Упутству о јединственом начину вођења евиденције привремено одузетих предмета, већ је исти новац задржао за себе и оштећеном нанео штету, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свест и воља) окривљеног за извршење дела, која укључује и свест о забрањености дела, па су супротни наводи захтева оцењени као неосновани. Самим тим неосновани су и наводи браниоца да је суд погрешно применио закон када је нашао да су предузетим радњама остварени елементи кривичног дела, а не дисциплинског преступа, најпре из разлога што је окривљеном у овом предмету стављено на терет да је невршењем своје службене дужности прибавио себи имовинску корист и другом нанео штету на тај начин што је задржао и присвојио одузети новац, а не само зато што није испоштовао прописану процедуру у ситуацији када се привремено одузме нека ствар, у ком случају би постојала евентуална дисциплинска одговорност, те су супротни наводи браниоца окривљеног у овом делу оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је другостепени суд повредио одредбу члана 447. став 2. ЗКП јер окривљени није био уредно позван на седницу већа, већ је о истој обавештен два дана након одржане седнице већа.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и

поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 447. став 2. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из свега напред наведеног, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић